

alenska rebernik

B R A Z D E
Ž I V L J E N J A

Nekoč je živela deklica.
Bila je **srečna**.
Rada je risala,
ustvarjala,
skakala po zeleni travi,
vonjala cvetlice
in uživala v šumu morskih valov.
Bila je **zadovoljna**.

A so se en dan počasi začeli
delati temni oblaki.
Ne da bi opazila,
je deklica še vedno veselo
uživala življenje.
A sta deklico počasi razjedala
dvom in **slutnja**.

Oblaki, grom in strele
so postopoma postajali močnejši.
“Hmmm, zdi se mi,
da se dnevi slabšajo,”
je deklica potihoma govorila sama sebi,
medtem ko je še vedno
igrivo skakala.
A **slutnja** je postajala močnejša.

A je počilo še preden
si je deklica našla zavetje.
Dan je postal noč,
nebo se je pretrgalo,
sonce se je skrilo in
temne kaplje so udarjale
na malo deklico ter ji
povzročale **bolečino**.

Črni oblaki, močan dež,
strela in grom
so plesali smrtonosni ples.
Vse je divjalo v močnem vetru,
ko je dan postal noč
in sonce teman grozeč oblak.
Premraženo deklico je bilo **strah**.
Grozljivo strah.

Ni ponehalo.
Narava se je razbesnela.
Pa je deklica zagledala
medlo postavo, ki ji maha.
Pomagala ji je.
Pospremila jo je domov.
Na toplo.
V objem svojih bližnjih.
Na varno.

Deklica še vedno doživlja
strele in grom.
A s seboj ima velik dežnik.
Nudi ji zavetje.
In ni vedno slabo vreme.
Velikokrat je sonce
in takrat deklica uživa.
Deklica se je **soočila**
s slabimi časi.

Ve, da bo nekoč prišel močan veter
in jo odpihnil daleč, daleč stran,
kjer jo ne bo našel noben več.

Tega se ***zaveda***.

A vseeno uživa lepe dni.

In navkljub nevihtam in oblakom,
deklica zopet vonja cvetlice
in sliši šum morja.

In zato je vesela.

Sodelovanje so omogočili:

Vitapur

ONKOLOŠKI INŠTITUT
INSTITUTE OF ONCOLOGY
LJUBLJANA